

Доклад от проведено обучение по проект **DROP IN**

- Европейски проект, координиран от Pistes Solidaires -

103

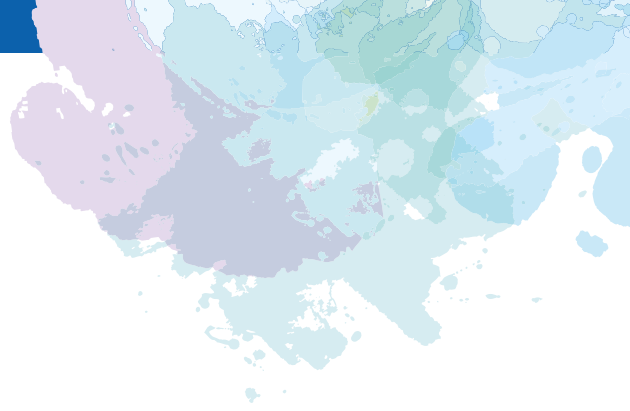
Съфинансиран от програма
„Еразъм+“
на Европейския съюз

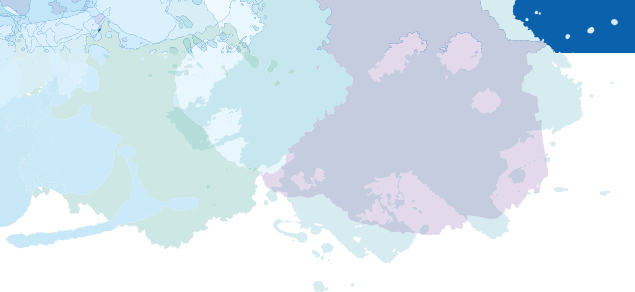

Съфинансиран от програма
„Еразъм+“
на Европейския съюз

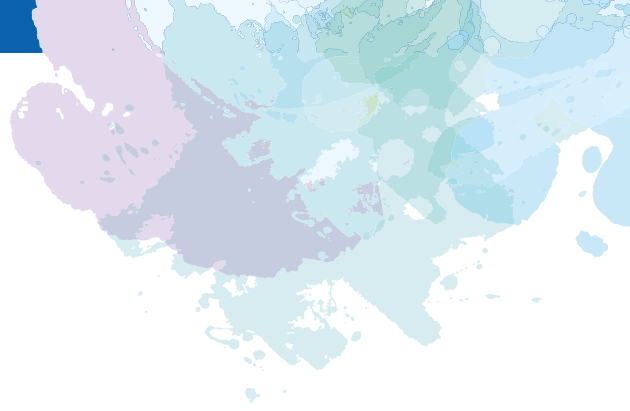

Доклад от проведено обучение

по проект DROP IN

- Европейски проект, координиран от Pistes Solidaires -

Този пилотен доклад представя целите на проекта DROP IN, като разглежда понятията, на които се основава, фазата на обучение на учителите, отразяващи се на уменията, насочени от и за преподавателския екип и учениците.

Съдържание

Въведение.....	6
I- Проекта DROP IN и нуждите от него.....	7
II- Образование – неговите особености и допълняемост	8
III- Подходът за сътрудничество като основа за неформалното образование.....	10
IV- Ролята за възприемане.....	12
А- Да бъдеш учител-посредник, а не просто учител	
Б- Съвместното обучение в основата на дейностите	
В- Полезни умения, които не трябва да се колебае дали да развие!	
Г- Използване на съвместна оценка в клас!	
Д- Съвместните учебни сесии изискват толкова подготовка, колкото нормален клас	
V- DROP'INVOLVE: Обучение на учители от техните колеги, какъв подход!.....	15
А- Обучение на учители: представяне на рамката и прилагане в партньорските страни	
Б- Описание на два типични обучителни дни	
В- Оценяване от учителите	
VI- От съвместно обучение в клас до устойчиво образование.....	22
А. Зад методите, които отразяват меките умения и необходимостта от колективна интелигентност	
Б. Умения за устойчиво развиване на цели, обучение на утрешните активни граждани	
VII- Възход в уменията.....	27
Заклучение.....	32

Въведение

Ранното отпадане от училище е процес; младежите не отпадат от училище за едно денонощие. Това е ситуация, която може да бъде предотвратена, задържана и отменена, ако въведените средства са адекватни.

Повече от 1 на всеки 10 младежи в ЕС са преждевременно напуснали образователната система. Според ЕС преждевременно напускащ е всеки гражданин, който е завършил само предучилищно, основно или по-ниско средно образование или е посетил за кратко средно образование по-малко от 2 години. Трудно може да се определи броя на преждевременно напускащите училище в различните страни от ЕС, тъй като задължителната училищна възраст се различава в отделните страни, което затруднява получаването на еднородни данни във всички държави-членки и дори поставя под въпрос значението на преждевременно напускащите.

Въпреки това ЕС постави борбата срещу ранното отпадане от училище в основата на своите приоритети и се стреми до 2020 г. процентът на отпадане от училище да е под 10%. По-ефективно е обаче да се предотврати преждевременното напускане на училище.

Ранното отпадане от училище е сериозен социален проблем. В днешно време младежката безработица сред отпадналите в ЕС превишава 40%. Във Франция например разходите, свързани с отпадане от училище на млад човек, натрупани през целия му живот, се оценяват на 230 000 евро. За държавата това представлява близо 30 милиарда евро дълг за всяка година. За младите хора тази ситуация е източник на големи социални и икономически трудности. Причините за отпадане от училище са многобройни и отговорите не могат да бъдат открити само в училищата. Задължително е да се разсъждава критично върху структурните и културни механизми на системата, които водят до провал и изключване, и да се действа съответно. Необходимо е да се действа на нивото на системата, училищата, но и на нивото на ученика.

През последните години в ЕС беше направена много за намаляването на броя на преждевременно напускащите училище. Докато няколко държави вече са постигнали поставените цели, някои от тях са отбелязали увеличение на броя на отпадналите деца през 2011 г. и 2016 г. (напр. България), а статистическите данни, предоставени от Евростат, показва различията, които могат да съществуват в държавите, особено между селските и градските райони.

За борба с ранното отпадане от училище, обществената политика е насочила голямо внимание към намирането на решения за млади хора, които вече са отпаднали. Но трябва ли да отдаваме голямо значение на действия за предотвратяване на отпадането от училище, на проекти, които насърчават учениците да останат в училище и да ги мотивират по отношение на обучението си?

I- Проекта DROP IN и нуждите от него

Pistes-Solidaïres, младежка и популярна образователна асоциация, развива много европейски транснационални проекти, особено в областта на младежта, образованието и социалната и професионална интеграция. Принципът на тези проекти е да се създадат с нашите партньори нови отговори на повтарящи се проблеми или теми, за които предоставените отговори остават незадоволителни. Логично е, че въпросът за ранното отпадане от училище е тема, която се разглежда от асоциацията: това е европейски приоритет в рамките на стратегията „Европа 2020“ с амбицията да се намали степента на ранното отпадане под 10% навсякъде в Европа.

Тази европейска стратегия е в отговор на местните наблюдения:

- Ранното отпадане от училище е реалност и много институции се чувстват лишени;
- Учителите са лишени, въпреки цялата институционална подкрепа, предлагана за придружаване на младите хора в рамките и заедно с тях.
- Причините за отпадането са много, варират през годините и не са лесни за справяне;
- Учениците са силно възприемчиви и по-мотивирани, когато са активни и ангажирани. В това отношение ние основаваме работата си върху така наречените опитни подходи за учене и можем да измерим казаното от Едгар Дейл за „конуса на ученето“: учениците учат най-добре, когато действат. Те запомнят 20% от това, което чуват, 50% от това, което виждат и чуват, и 90% от това, което правят. 90% от това, което правят, оттук и основните въздействия, които измерваме върху тези експериментални методологии.

Комбинацията от тези наблюдения, силната европейска политическа воля и нашия опит в областта на опитното обучение ни доведоха до разработването на проекта DROP IN, който не се бори срещу ранното отпадане от училище, а насърчава задържането на училище, желанието за учене и мотивация на учениците (и учителите).

Амбицията на DROP IN е да разпространява и използва неформални методи като техники за преподаване, да направи връзка между методи, които понякога са слабо познати, и училищната обстановка, която не позволява на всички ученици да се адаптират.

Финансирана от Програма Еразъм+, реализирана с партньорски организации от Италия, Латвия, Франция, България и Белгия, DROP IN дава възможност да се подчертае взаимното допълване, което може и трябва да съществува между формалното и неформалното образование.

Всички партньори на консорциума по проекта са съгласни със следното виждане: преминаването от официално и неформално образование е необходимо, за да участва в борбата срещу ранното отпадане от училище и да насърчава задържането на училище. Ако всички европейски ученици имат задължително образование, неформалното образование се основава на доброволен принцип.

Освен това мултикултурният състав на (пост) модерните европейски общества изисква адаптиране на формалното образование, за да отговори на нуждите не само на традиционно в неравностойно положение, но и на „новодошлите“ от етническите и културните малцинства. Една от основните задачи на формалното образование беше и все още е да се предотврати изключването чрез подготовка на тези млади хора за независим живот, както социално, така и икономически.

За тази цел и от 2000-та година опитът да се придаде смисъл на формализирана училищна култура вече беше вдъхновил разцвета на „образованието за“, насочен към формиране на социален и политически участник в ученика чрез неформално прибягване до дисциплинарни знания, т.е. ориентирана към придобиване на социални умения в различни области като гражданство, устойчиво развитие, равенство между мъжете и жените и т.н. Целта на този подход е да се развие социална и политическа информираност за значението на училището като място на обучение и на необходимостта да се развие чувство за принадлежност към обществото. Следователно неформалното образование може да бъде определено като метафорично пространство на среща между ученика и източника на знания, между получателя и подателя на учебното съдържание, в нова връзка, изградена да изразява значението на знанията, които вече са придобити в света на

формалното образование, с други думи училището.

Това предлага проекта DROP IN, като създава иновации чрез използване на взаимното допълване на тези две среди. По-конкретно, тази иновация ни кара да говорим за задържане в училище, за да позволим на младите хора, които са отпаднали от училище отново да станат участници в обучението си. Също така искаме да помогнем за поддържането и/или увеличаването на мотивацията на младите хора да останат в училище и да предотвратим ранното отпадане от училище.

Проектът DROP IN взима под внимание много от препоръките, отправени на европейско равнище от работната група за училищна политика на ЕС EF 2020 по приоритетната тема за ранно напускане на училище, а именно:

- прилагането на между секторния подход и засиленото сътрудничество с много партньори и с по-широката общност за справяне с проблеми, за които училищата нямат опит по природа.
- прилагането на нови интерактивни методи за справяне с предмети, които са по-глобални от оценяваните уроци (живот в клас, живот в училище и др.)
- предвид факта, че обучението за учители е необходимо през цялата им кариера
- насърчаването и създаването на пространства за обучения за връстници в училището и в мрежите от училища, превръщайки се в места за споделяне на добри практики.

Преди да преминем към анализа на този нов подход, ще прегледаме заедно интереса на неформалното образование и неформалните техники в преподаването, като се спрем на различните използвани подходи, както и на ролята, която учителят може да възприеме, когато прилага не- формални методи в класната стая.

II- Образование – неговите особености и допълняемост

Понятията, на които се основава проектът DROP IN, са определение на формалното и неформалното образование, за да се разбере по-добре тяхното взаимно допълване. По-конкретно, практиките на сътрудничество, произтичащи от неформалното образование, са изяснени, за да се разбере приноса, дори необходимостта, от колективна работа и овластяване на обучението в класната стая.

Има много видове обучение, всички от които зависят от педагогическия контекст. Хората от всички възрасти учат в различни контексти, например в младежки клубове, в училище, в семействата си, в неформални събирания, в университет, от ежедневния си опит, в летни лагери, на работа и т.н.

Всички тези контексти на обучение са част от различни видове образователни концепции:

1. Формалното образование се отнася до структурираната образователна система, която преминава от начално училище към университет и включва специализирани програми за техническо и професионално обучение.
2. Неформалното образование се отнася до всяка програма за лично или социално образование, насочена към подобряване на различни умения и квалификации и извън формалната образователна рамка.
3. Неформалното образование се отнася до формите на обучение, които са умишлени или умишлени, но не са институционализирани. Те са по-малко организирани и структурирани от формалното и неформалното образование. Неформалното обучение може да включва учебни дейности, които се провеждат в семейството, на работа, в местната общност и в ежедневието, на самостоятелна, насочена към семейството или социално насочена основа.

Официалните, неформални за обучение (или образование) са допълващи и взаимно укрепващи елементи на учебните процеси.

Нека се съсредоточим върху неформалното образование ...

Неформалното образование обикновено се определя като:

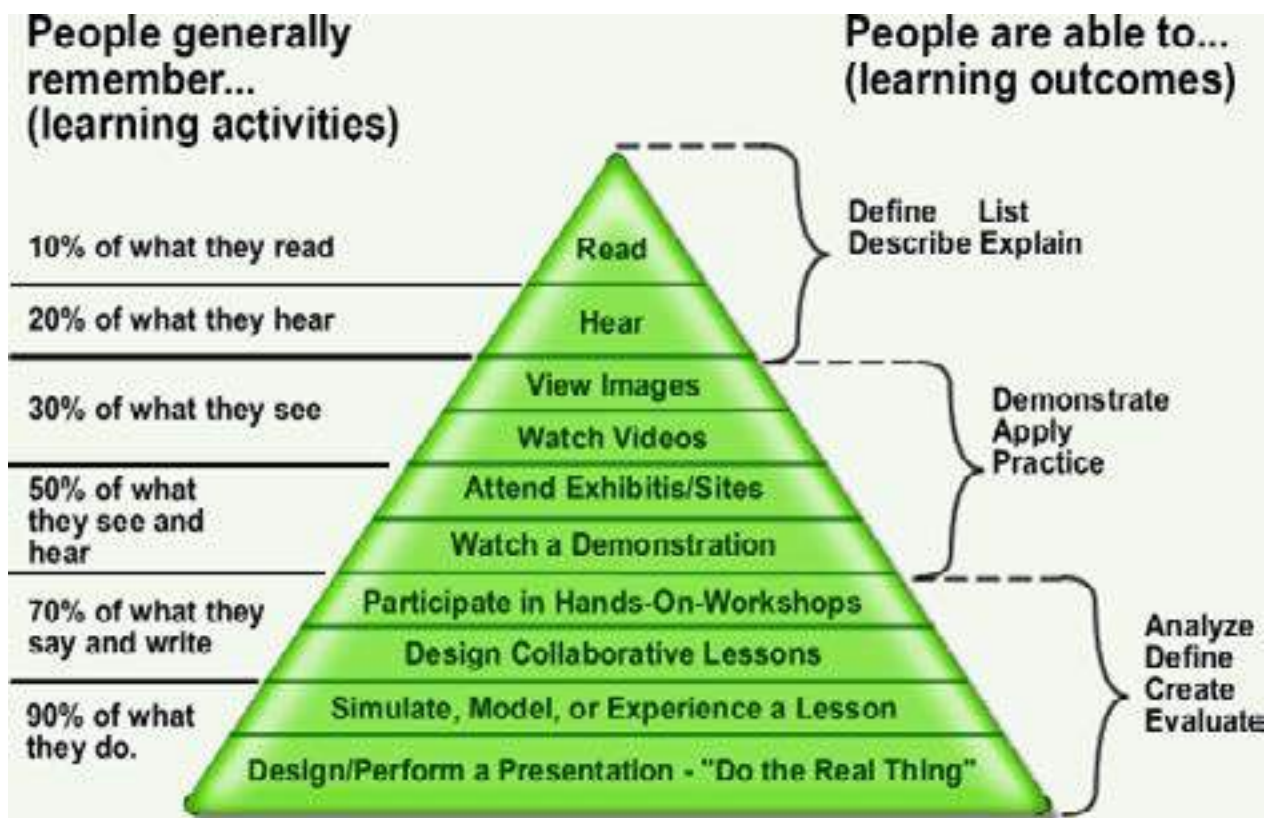
- Планиран процес на обучение
- Лично, социално и политическо образование за младите хора
- Създадено за подобряване на различни квалификации и умения
- Външно, но допълващи формалната образователна програма
- Доброволно участие
- Обучените преподаватели изпълняват програмите.

Неформалното образование за участниците е също така: свобода на избора, забавление, креативност и творчество, участие, учене, дейности, игри, умения, опит, прост начин на обучение, спонтанно учене, правене, опити, различни гледни точки и възможности, свобода, по-важна информация, принос на учениците в посоката на обучение ... всичко е възможно.

Важно е да знаете: Неформалните методи рядко се използват в класната стая. От една страна, учителите не са обучени, а от друга страна, неформалното и формалното образование често се противопоставят, въпреки че те могат да се разглеждат като взаимно допълващи се. По този начин е възможно да се въведат техники за обучение от неформалната среда във формалната рамка на училището. Обучението е от съществено значение, защото става въпрос за мислене и прилагане на метод, който се основава на активно участие, а не просто използване на техники.

Неформалното образование се стреми да постави обучаемия в практическа ситуация на учене, т.е. да го нагара да преживее, учене чрез правене и отражение на ученето.

Следователно основен момент в процеса на обучение, използващ неформални методи на обучение, е само рефлексията. Упражненията за неформално образование се основават на практически опит (например симулации и ролеви игри) и приносят винаги ще бъде интерактивен. Това е продукт на обръчителя и участниците, които допринасят със своя опит и знания, придобити през целия си живот. „Конусът на учене“, разработен от Едгар Дейл (1969 г.), вече споменат по-горе, е добър пример за това как методите на участие могат да бъдат полезни в процеса на обучение, тъй като хората помнят поне 70% от съдържанието на преподаването, когато са активни. Мотивацията е доброволна и веднъж представена тя прави учениците отговорни за тяхното обучение.

III- Подходът за сътрудничеството като основа за неформалното образование

В проекта DROP IN отдаваме особено значение на два различни, но допълващи се метода на неформалното образование:

- методи за съвместно сътрудничество
- методи за кооперативно сътрудничество.

Когато става въпрос за обучаване на учащите да работят заедно, понятията „съвместна работа“ и „сътрудничество“ често се използват взаимнозаменяемо. Но има някои ключови разлики. Нека започнем с определянето на всеки от тези подходи и проучването на техните прилики и различия. С помощта на съвместното обучение учащите се постигат индивидуален напредък в тандем с другите.

Докато кооперативното обучение предполага по-голяма присъща взаимозависимост, то насърчава по-голяма отчетност.

Участието и успехът на учениците са приоритет за много училища. Въпреки че целта на тези методи на преподаване е една и съща (да се предоставят възможности на учащите се да участват помежду си в рефлексивно обучение), за учителите е важно да разберат разликите, ако ще ги използват ефективно в класната стая.

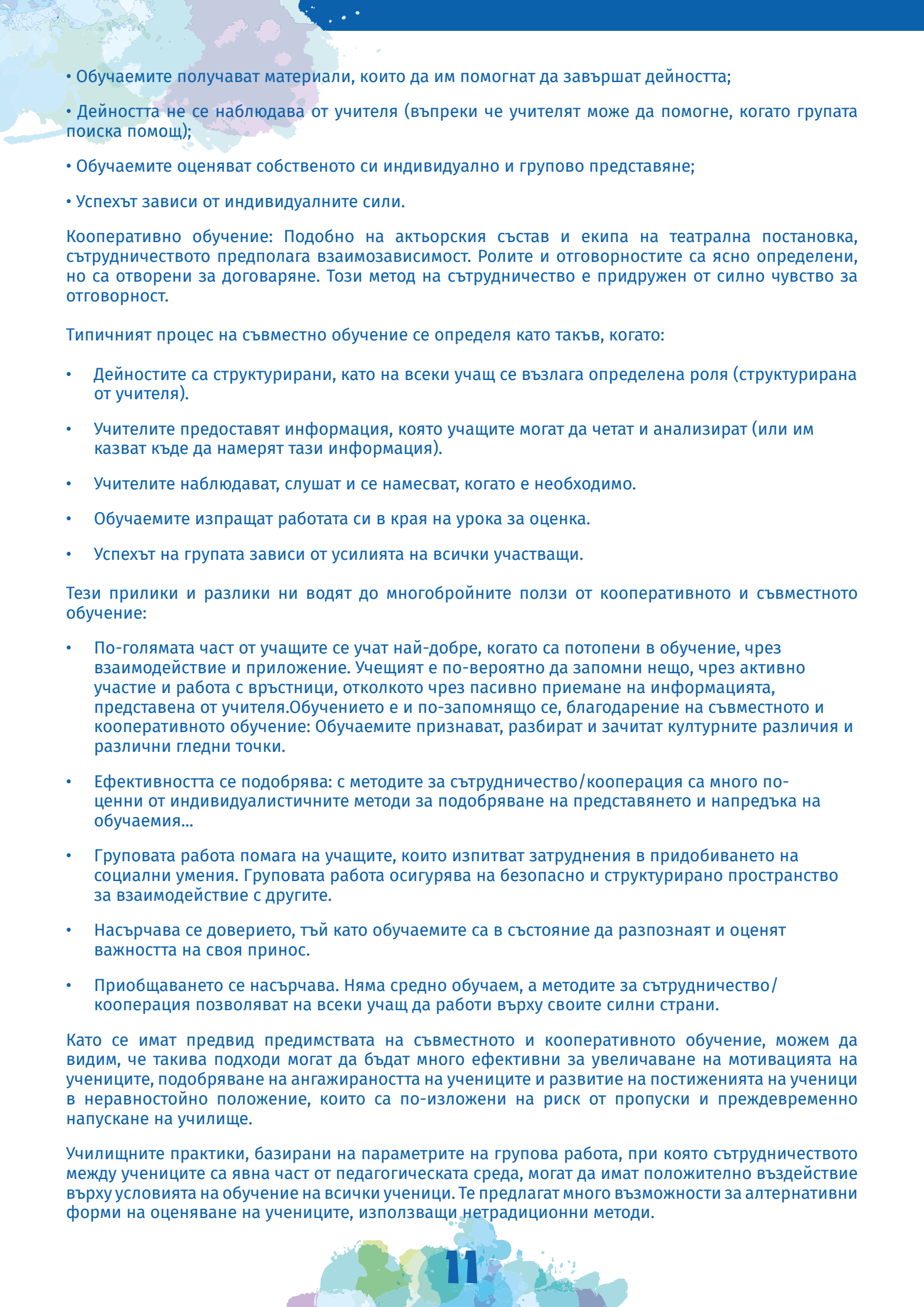
Приликите между кооперативното и съвместното обучение:

- Основават се на активно участие на обучаемия, а не на пасивни лекции
- Обучаемите поемат определена степен на отговорност за собственото си обучение.
- Учителите действат като посредници
- Изисква учащите да изпълнят задача/проект
- Насърчават умения за изграждане на екип и социално взаимодействие
- Подпомагат учащите за света на труда
- Укрепват дълбоки когнитивни умения
- Създават споделен учебен опит
- Увеличават нивата на задържане на информация
- Обхващат разнообразието на обучаемите

Разлики между кооперативното и съвместното обучение:

Учене в сътрудничество: обучаемите напредват лично, докато работят заедно за постигане на обща цел. Те са отговорни един към друг и с подходящи насоки сами се справят с тази цел. Обучаемите се учат да разбират по-добре и да предвиждат различията, да ги разпознават в себе си и другите и да ги използват в своя полза. Типичният процес на съвместно обучение се определя като такъв, когато:

- Обучаемите организират усилията помежду си (структурирани в групи);

-
- Обучаемите получават материали, които да им помогнат да завършат дейността;
 - Дейността не се наблюдава от учителя (въпреки че учителят може да помогне, когато групата поиска помощ);
 - Обучаемите оценяват собственото си индивидуално и групово представяне;
 - Успехът зависи от индивидуалните сили.

Кооперативно обучение: Подобно на актьорския състав и екипа на театрална постановка, сътрудничеството предполага взаимозависимост. Ролите и отговорностите са ясно определени, но са отворени за договаряне. Този метод на сътрудничество е придружен от силно чувство за отговорност.

Типичният процес на съвместно обучение се определя като такъв, когато:

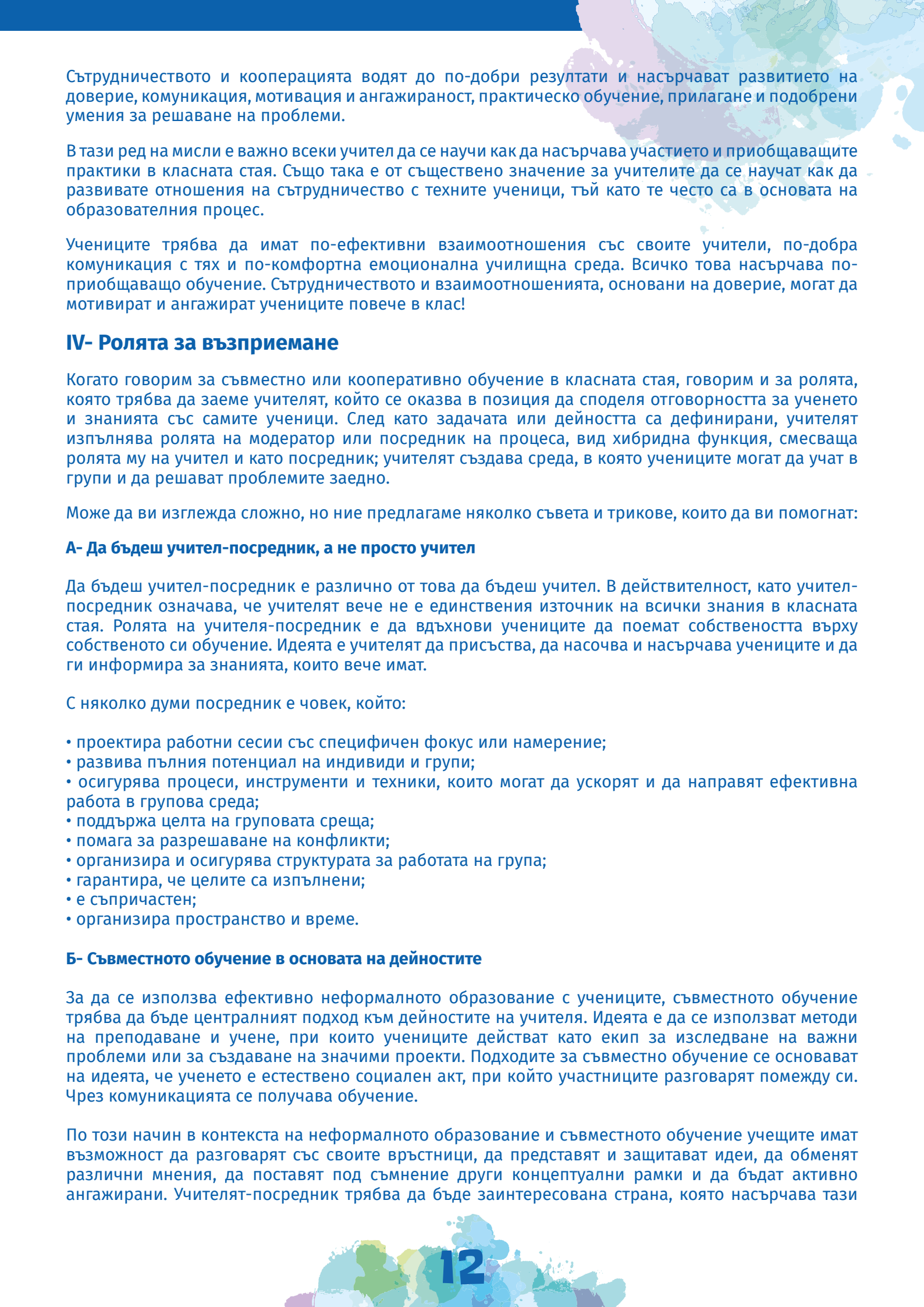
- Дейностите са структурирани, като на всеки учащ се възлага определена роля (структурирана от учителя).
- Учителите предоставят информация, която учащите могат да четат и анализират (или им казват къде да намерят тази информация).
- Учителите наблюдават, слушат и се намесват, когато е необходимо.
- Обучаемите изпращат работата си в края на урока за оценка.
- Успехът на групата зависи от усилията на всички участващи.

Тези прилики и разлики ни водят до многобройните ползи от кооперативното и съвместното обучение:

- По-голямата част от учащите се учат най-добре, когато са потопени в обучение, чрез взаимодействие и приложение. Ученият е по-вероятно да запомни нещо, чрез активно участие и работа с връстници, отколкото чрез пасивно приемане на информацията, представена от учителя. Обучението е и по-запомнящо се, благодарение на съвместното и кооперативното обучение: Обучаемите признават, разбират и зачитат културните различия и различни гледни точки.
- Ефективността се подобрява: с методите за сътрудничество/кооперация са много по-ценни от индивидуалистичните методи за подобряване на представянето и напредъка на обучаемия...
- Груповата работа помага на учащите, които изпитват затруднения в придобиването на социални умения. Груповата работа осигурява на безопасно и структурирано пространство за взаимодействие с другите.
- Насърчава се доверието, тъй като обучаемите са в състояние да разпознаят и оценят важността на своя принос.
- Приобщаването се насърчава. Няма средно обучаем, а методите за сътрудничество/кооперация позволяват на всеки учащ да работи върху своите силни страни.

Като се имат предвид предимствата на съвместното и кооперативното обучение, можем да видим, че такива подходи могат да бъдат много ефективни за увеличаване на мотивацията на учениците, подобряване на ангажираността на учениците и развитие на постиженията на ученици в неравностойно положение, които са по-изложени на риск от пропуски и преждевременно напускане на училище.

Училищните практики, базирани на параметрите на групова работа, при която сътрудничеството между учениците са явна част от педагогическата среда, могат да имат положително въздействие върху условията на обучение на всички ученици. Те предлагат много възможности за алтернативни форми на оценяване на учениците, използващи нетрадиционни методи.

Сътрудничеството и кооперацията водят до по-добри резултати и насърчават развитието на доверие, комуникация, мотивация и ангажираност, практическо обучение, прилагане и подобрени умения за решаване на проблеми.

В тази ред на мисли е важно всеки учител да се научи как да насърчава участието и приобщаващите практики в класната стая. Също така е от съществено значение за учителите да се научат как да развиват отношения на сътрудничество с техните ученици, тъй като те често са в основата на образователния процес.

Учениците трябва да имат по-ефективни взаимоотношения със своите учители, по-добра комуникация с тях и по-комфортна емоционална училищна среда. Всичко това насърчава по-приобщаващо обучение. Сътрудничеството и взаимоотношенията, основани на доверие, могат да мотивират и ангажират учениците повече в клас!

IV- Ролята за възприемане

Когато говорим за съвместно или кооперативно обучение в класната стая, говорим и за ролята, която трябва да заеме учителят, който се оказва в позиция да споделя отговорността за ученето и знанията със самите ученици. След като задачата или дейността са дефинирани, учителят изпълнява ролята на модератор или посредник на процеса, вид хибридна функция, смесваща ролята му на учител и като посредник; учителят създава среда, в която учениците могат да учат в групи и да решават проблемите заедно.

Може да ви изглежда сложно, но ние предлагаме няколко съвета и трикове, които да ви помогнат:

А- Да бъдеш учител-посредник, а не просто учител

Да бъдеш учител-посредник е различно от това да бъдеш учител. В действителност, като учител-посредник означава, че учителят вече не е единствения източник на всички знания в класната стая. Ролята на учителя-посредник е да вдъхнови учениците да поемат собствеността върху собственото си обучение. Идеята е учителят да присъства, да насочва и насърчава учениците и да ги информира за знанията, които вече имат.

С няколко думи посредник е човек, който:

- проектира работни сесии със специфичен фокус или намерение;
- развива пълния потенциал на индивиди и групи;
- осигурява процеси, инструменти и техники, които могат да ускорят и да направят ефективна работа в груповата среда;
- поддържа целта на груповата среща;
- помага за разрешаване на конфликти;
- организира и осигурява структурата за работата на група;
- гарантира, че целите са изпълнени;
- е съпричастен;
- организира пространство и време.

Б- Съвместното обучение в основата на дейностите

За да се използва ефективно неформалното образование с учениците, съвместното обучение трябва да бъде централният подход към дейностите на учителя. Идеята е да се използват методи на преподаване и учене, при които учениците действат като екип за изследване на важни проблеми или за създаване на значими проекти. Подходите за съвместно обучение се основават на идеята, че ученето е естествено социален акт, при който участниците разговарят помежду си. Чрез комуникацията се получава обучение.

По този начин в контекста на неформалното образование и съвместното обучение учещите имат възможност да разговарят със своите връстници, да представят и защитават идеи, да обменят различни мнения, да поставят под съмнение други концептуални рамки и да бъдат активно ангажирани. Учителят-посредник трябва да бъде заинтересована страна, която насърчава тази

динамика в класната стая, за да извлече максимална полза от използването на неформални методи в класната стая.

В- Полезни умения, които не бива да се колебаете да използвате или развивате!

Създаването на неформални занимания в клас означава да имате определени специфични умения за развитие и/или укрепване.

Класифицирахме ги в 4 основни раздела:

- Умения за медиация и модерация, като способността да се разрешава конфликт, да се общува съпричастно, да се осигури структура на групата за съвместна работа;
- Умения за съвместно обучение, като способността да се насърчават и стимулират учениците да изразяват своите идеи и мнения, способността да се насърчава груповата обработка;
- Умения за съвместно оценяване, като способността да се оценява ясно представянето на учениците, като се използват насоки за оценяване и разнообразни инструменти и методи, съобразени с индивидуалните нужди на учениците;
- Използването на неформално образование, като способността да се създаде среда за благополучие в класната стая и способността да се адаптират методите според контекста и учебните цели на класа.

Всъщност учителят трябва да овладее много умения, повечето от които са социални и/или релационни умения.

Учителите често използват меки умения, които са умения, които можем да придобием чрез образование, програми за обучение, сертифициране и обучение на работното място. Това обикновено са количествено измерими умения, които могат лесно да бъдат дефинирани и оценени.

Социалните умения са междуличностни умения. Те са много по-трудни за определяне и оценяване. Релационните умения включват умения за комуникация, слушане и съпричастност към другите.

Г- Използване на съвместна оценка в клас!

Не е обичайно да се мисли за съвместна оценка като учител, когато винаги се е казвало, че учителят е човекът, отговорен за оценяването на учениците. Въпреки това, съвместната оценка има своето място в клас!

Съвместната оценка е вид самооценка, при която членовете на група оценяват себе си. Това се противопоставя със самооценката на учениците, където всеки ученик оценява своите собствени умения или способности.

Казано по различен начин, можем да кажем, че самооценката на учениците задава въпроса: „Колко съм добър?“ докато съвместната групова оценка задава въпроса: **„Колко сме добри?“**

Вниманието може да бъде свързано с целите, които учителят или групата са си поставили предварително, нещата, които според тях са направили добре, или нещата, върху които трябва да работят. Оценката за сътрудничество обикновено се основава на дискусия. Груповата оценка на групата не означава, че всеки също трябва да се съгласи с всички останали. Например, добър резултат за съвместна оценка може да включва дискусия и списък на нещата, за които хората са съгласни или не са съгласни относно техния напредък.

Някои техники, достъпни за оценка на съвместно групово обучение, включват:

- Наблюдения на учителя по време на груповата работа;
- Груповите оценки за проекти;
- Класиране на учениците помежду им или оценка на нивото на принос, направено от всеки член на групов проект;
- Използването на второ изпитание след получаване на допълнителна помощ от групите или учителя;
- Използването на въпросници, изпити и индивидуални задачи.

Учителят, учениците или и двамата могат да определят критериите за оценка на груповата работа. Групите са по-успешни, когато учениците участват в определянето на собствените критерии за оценка. След това тези критерии се използват за оценяване и поставяне на оценка на груповата работа.

Д- Сесиите за съвместно обучение изискват толкова подготовка, колкото класически курс

Сесията за съвместно обучение трябва да бъде подготвена толкова (в началото вероятно дори повече), колкото официален курс. Учителите са свикнали да поставят учебни цели за своите ученици от академична гледна точка. При съвместното обучение целите надхвърлят това. Трябва да се имат предвид и други цели, свързани с развитието на социални умения, като например работа в екип или партньорска отчетност.

Също така трябва да се обърне специално внимание на организацията на сесията и начина, по който ще бъдат организирани работните групи. Учителите трябва да си задават ключови въпроси, като например: „Колко дълго групите ще работят заедно?“ Колко хора трябва да бъдат в група? „Работата ще бъде ли справедливо разпределена?“...

Всички елементи трябва да бъдат планирани предварително, като организацията на работната среда, подпорите и т.н.

Учителят трябва да осигури среда, в която учениците да се чувстват комфортно и да показват увереност в своя учител. Учителят трябва да знае как ще представи ясно поставените цели, да бъде ясен със срокове, отговорност и вземане на решения в групи.

Видът на оценката, свързан с дейността, която трябва да се проведе, също трябва да бъде разгледан предварително, като се има предвид как учениците ще помогнат с този аспект.

V- DROP'INVOLVE: Обучение на учители от техните колеги, какъв подход!

Сега да се върнем към проекта DROP IN ...

Както бе споменато по-горе, основната цел на този проект е да се провери ефективността на неформалните методи при изучаване на училищни предмети и трансфер на знания.

DROP IN е в съответствие с препоръките на работната група на ЕС относно преждевременното напускане на училище, в която се посочва например, че „изследванията показват, че грижливите отношения между учител и ученик са най-силният фактор за посещаемост и успех в училище“, като същевременно засилва традиционни методи на преподаване. В днешно време учителите са изправени пред нови предизвикателства и виждат как тяхната роля се разширява, като включва подкрепа на учениците.

За да помогне на учениците да останат мотивирани и следователно ангажирани в училище, DROP IN предлага да подкрепи учителите в тази мисия, като ги запознае и обучи с методите и техниките на неформалното образование.

За това развитието на проекта DROP IN е както следва:

1. Работна група с учители и определяне на нуждите и техниките: Това позволява усвояване и осъзнаване на необходимостта от определени полезни умения и полезността от тяхното придобиване или развитие;
2. Създаването на колекция от методи с помощта на национални експерти по неформално образование, които да бъдат тествани с учители: Каталогът EDUC'ACTION;
3. Обучение на учители (на два етапа в контекста на проекта):
 - а. Международно обучение, което събра учители от всички партньорски страни по проекта, които бяха обучени от експертите на консорциума за неформално образование,
 - б. Местно обучение на колеги, при което експерти по неформално образование, определени във всяка държава, действат като обучители на техните колеги за предаване и обмен на инструменти и умения, необходими за извършване на неформални дейности. След това учителите провеждат обучение за своите колеги въз основа на обучението, проведено с експерт по неформално образование;
4. Експериментална фаза, DROP'IN ACTION, която позволява валидиране на методите и тест с учениците в класовете на училищата, участващи в проекта.

Обучение на учители: понятие, целеви компетентности и резултати

Този доклад за дейността е написан в рамките на изпълнението на националното партньорско обучение по проекта, наречено DROP'INVOLVE.

Предизвикателството на това обучение е да оборудва учителите с ключови умения за изпълнение на неформални образователни дейности (роля на посредника), да ги запознае с техники, които могат да бъдат прехвърлени в сектора на официалното образование, да укрепи техните знания и умения, както технически, така и социални, и много повече.

Тази програма за обучение е предназначена да бъде инструмент, който да послужи като отправна точка за първия конкретен и „преподавателски“ опит в областта на неформалното образование.

По свой начин всяка от страните партньори по проекта организира местно обучение въз основа на елементите, които бяха представени по време на международното обучение, проведено в Дакс (Франция) през октомври 2019 г., както и като черпи вдъхновение от каталога на неформалните методи (брошурата EDUC'ACTION).

Това е иновативна програма за обучение, която поставя учителите в активна позиция и ги прави актьори на своето обучение.

Тук ние сме в основата на ученето чрез практика се надяваме, че този тип обучение може да засили мотивацията на учителите и да допринесе за промяна в образователната среда. Нашата

цел остава да насърчим задържането на учениците в училище.

Няколко цели са ясно изразени за този етап от проекта:

- Да се формира общност от практикуващи, ангажирани с признаването на стойността на методите на участие в услугата на образованието,
- Укрепване на външната им мотивация за пълно участие във фазата на експериментиране,
- Допринася за задържането в училище чрез диверсификация на методите на преподаване и смесена поза между учител и посредник,
- Мислене за неформално образование в услуга на педагогическите цели и развитие на нови способности.

А- Представяне на рамката и прилагане в партньорските страни

След провеждането на международното обучение и завръщането в съответните си страни, всеки от партньорите беше отговорен за провеждането на национално обучение. Придобитият опит по време на обучението във Франция, учителите, придружени от националния експерт, имаха за задача да организират подобни часове за обучение в своите страни, за да споделят придобитите си знания с колегите си и да предават уменията и техниките, необходими за изпълнението на неформални техники на преподаване. Тези часове за обучение бяха организирани в продължение на два дни, не непременно последователни.

Докато форматът на обучението на техните колеги може да варира, съдържанието на обучението е еднакво при всеки от партньорите. Освен да оборудва учителите с техники, това обучение имаше за цел да ги осведоми какво е неформално образование и уменията/нагласите, които трябва да възприемат, за да изпълняват такива дейности. Обучението включваше работа над техните умения за измерване на способността им да влязат във фаза на действие и изпълнение след обучението.

Във всяка от страните двата дни обучение бяха посветени на обучението на нови учители. Основното предизвикателство беше да се улесни усвояването на концепцията за неформално образование като допълнение към преподаването, чрез придобиване на методи за сътрудничество. По този начин бяха създадени групи за обмен и анализ на практики, които да се възползват от опита и да ги споделят на национално и след това на европейско ниво. По този начин учителите, участващи в проекта, се чувстват подкрепени в техния подход и формират помежду си образователна общност, допълваща се между двата вида образование.

Малко теория за уменията, насочени към обучението на колеги

Обучението на колегите беше предназначено да улесни развитието на нови умения и концепцията трябва да бъде предефинирана. Guy Le Boterf (2008) ни напомня, че компетентността е сбор от знания, ноу-хау и междуличностни умения в контекста. По този начин въпросът е прехвърлянето на умения, разработени в обучението, в изпълнението на класната стая. От тази гледна точка обучителните сесии са били с участието и че самите учители са експериментирали с методи, за да увеличат максимално способността си да го присвоят. Времето за обмен, който поставяше под съмнение практическото приложение и педагогически интерес, послужи за придружаване на точната проекция на тези методи в услуга на преподаването.

В концепцията за компетентността на Льо Ботерф способността и мотивацията за мобилизиране на трите вида знания са еднозначни. Това е резултат от „знанието как да се действа“, т.е. фактът да знаем, но също така и да искаме да действаме и да можем да действаме. За да се справи с тези две измерения, груповата динамика е особено инвестирана, за да улесни общата воля за участие в това експериментиране - вече носена и защитена от връстници - и за споделяне на трудностите при способността да се действа, за да се мисли за възможни лостове. Измерението „ангажирана образователна общност“ е силна ос на провежданите курсове за обучение.

По по-подробен начин, педагогическият дизайн на това обучение се основава на тези 6 вида компетентности (Le Boterf) за учителите, за да се увеличи максимално умението „Как да се действа“, необходимо за фазата на експериментиране:

1. Теоретични знания, които включват способността за разбиране и тълкуване: теория за неформалното образование, за съвместно и кооперативно обучение или за значението на активното участие и отчетност за ученето.
2. Процедурни знания, които водят до познаване на методите за действие: експериментирането на методите Educ'Action в обучението позволява разбирането на процедурата и прогнозата за нейното използване в услуга на нейното обучение.
3. Процедурно ноу-хау, което води до ефективното прилагане на процедурите и операциите: подсилено от разборната част на всеки метод, за да придружава учителите при конкретното проектиране на начина за прилагане на методите с техните ученици и в услуга на техните педагогически цели.
4. Експериментално ноу-хау, което показва способността на индивида да се държи или да извърши действие по добър начин: групова динамика и участието на всеки индивид в обучението, за да засили ентусиазма да постави под въпрос методите, да ги адаптира към тези “ курсове и да се включат във фазата на експериментиране.
5. Социални умения, които включват подходящи нагласи и поведение: ролята на посредника в учебните процеси е изрично насочена.
6. Когнитивни умения, които дават възможност за обработка на информация, способност да се разсъждава, да се назовава какво се прави и способността да се учи: обучителните курсове са създадени, за да максимизират взаимното обучение чрез насочване към качеството на обмена между практикуващи и да демонстрират опитните вече придобити знания.

В заключение, това партньорско обучение, придружено от експерти по неформално обучение, се основава на стриктно експериментиране на методи, брифинги, съчетаващи концепции и прагматизъм като начин за изпълнение на проекта, и конструктивна групова динамика.

Б. Описание на два типични тренировъчни дни

Както беше представено по-горе, всеки от партньорите имаше възможност да избере формата, която подхожда за обучение на учителите колеги, като същевременно зачита целите и съдържанието, предложени от проекта.

След проучването и анализа на тези 4 експеримента за обучение, успяхме да съставим стандартен модел програма, която да бъде използвана в училищата от учителите за обучение на колегите си.

„Обучение на учители“ набор от инструменти

Контекст: група между 8 и 20 учители, 2 дни.

Ден 1	Ден 2
<p>Energizer – Представяне на значението на груповата динамика и енергия за учене</p> <p>Рамка и контекст на обучение – посочете ясно целите на обучението и програмата</p> <p>Подставете под въпрос очакванията на участниците</p> <p>Определяне на ключови термини :</p> <ul style="list-style-type: none"> □ Формално/неформално образование □ Съвместно обучение □ Задържане в училище (Drop in) <p>Метод: <i>Word Café</i> (Cf: <i>EDUC'ACTION Catalogue</i>)</p> <p>Задълбочен и официален разбор, допълващ характер на учебния процес</p> <p>Роля на учителя-посредник</p> <p>Метод: <i>RMA</i> (Cf: <i>Catalogue EDUC'ACTION</i>)</p>	<p>Сутрешна сесия: съвместни методи за “съвместно съжителство”.</p> <p>Σ Да живееш с емоциите си</p> <p>Метод: Палитра от емоции (Cf: <i>Catalogue EDUC'ACTION</i>)</p> <p>Σ Съжителство в класната стая</p> <p>Метод: <i>3R</i> (Cf: <i>Catalogue EDUC'ACTION</i>)</p> <p>Σ Живот с разнообразие в сложен свят</p> <p>Метод: <i>Abigail</i> (Cf: <i>Catalogue EDUC'ACTION</i>)</p> <p>Кратко представяне на съдържанието и формата</p> <p>Ученици, но и граждани</p> <p>Представяне на психо социалните компетенции на СЗО и по-актуалните компетенции на ЮНЕСКО за устойчиво развитие</p> <p>Метод: <i>RMA</i> (Cf: <i>Catalogue EDUC'ACTION</i>)</p>

Energizer

Следобедна тема: Съвместни теми за обучение

Учебно сътрудничество:

Метод: Учене заедно – урок по английски език
(Cf: EDUC'ACTION Catalogue)

Кооперативно учене:

Метод: Съвместна групова работа – урок по география (Cf: Catalogue EDUC'ACTION)

Обобщение:

Приноса на екипната работа към учебния процес

Метод: RMA (Cf: Catalogue EDUC'ACTION)

Следобедна сесия: съвместни методи за учене

Придаване на смисъл на обучението:

Musical Ride Method (Cf: EDUC'ACTION Catalogue)

Оценяване:

Значението на формиращата и обобщаващата оценка – в услуга на учебния процес и за укрепване на активния подход към обучението.

Метод: *The 6 hats* (Cf: Catalogue EDUC'ACTION)

Как националното обучение беше проведено във всяка от партньорските страни...

В Италия обучението беше насочено в обучението на колегите на присъстващите учители в международния обучителен курс в Дакс, които бяха учители, споделиха натрупания опит за неформалното образование и иновативни методи за преподаване в класните стаи.

В България поради затварянето на училищата обучението се проведе онлайн и присъстващите педагогически съветници на обучението в Дакс, разработиха дигиталната адаптация на определени методи. Тези инструменти са безценни при придружаването на ученици със специални нужди и като ресурси за учителите.

В Латвия националното обучение се проведе на няколко етапа, тъй като за учителите беше трудно да освободят един или повече пълни дни през учебната година. Следователно в Латвия обучението се проведе под следната форма: първото обучение беше организирано и за двете пилотни училища заедно през целия ден и в него участваха 37 учители. Следващите обучения бяха организирани отделно: в ОУ „Тирза“, общо 4 сесии по 3,5 - 4 часа, и в Средното училище „Леясциемс“, общо 3 сесии по 3,5 - 4 часа.

Във Франция бяха организирани двудневни обучения с учители от четири училища. Учителите от проведеното обучение в Дакс, бяха споделили своите предпочитания към методите, за да могат учителите да съставят обучението. В сътрудничество с учител на колежа, отговарящ за проекта (Rosa Parks, Pouillon), бяха проведени педагогическата структура и улесняването на обучението. Освен това в един от колежа беше организиран половин ден като допълнение за учителите, които не можеха да присъстват на двудневните обучения.

Вижте допълненията към всяка версия на специфичните за страната курсове.

Ето няколко практически препоръки/съвети от 4те проведени национални обучения:

- Възможност за провеждане на обучението онлайн, някои методи могат да се трансформират за дистанционно обучение.
- Съвързани теми, които могат да бъдат разгледани: предотвратяване на отпадане от училище, кариерно консултиране, образование за здраве и критично мислене, предотвратяване на тормоз.
- При дейности, базирани на обмен на гледни точки, е от съществено значение да се припомни педагогическата цел (компромис/разбиране на Другия). Съществува значителен риск хората да останат затънали в обяснението на своята гледна точка.
- Според афинитета на всеки един, някои методи ще бъдат използвани в преподаване, а други при управлението на класния живот.
- Важно е да отделите време за определяне на ключови понятия, тъй като учителите имат много различни знания за неформалното образование.
- Важно е да се подкрепят учителите в адаптирането на методите, тъй като те не са фиксирани и са само инструменти за тяхното обучение.

-
- Често се препоръчва прилагането на тези методи по време на часове, половин клас или проекти, включващи различни предмети.

В. Оценяване от учителите

Сред учителите беше споделен въпросник, за да се оцени обучението и въздействието на обучението върху техните практики.

29 европейски учители отговориха на въпросниците.

По отношение на разработеното обучение знанията и практиката на методите от неформалното образование са посочени от 19 участници. След това се подчертава разбирането на принципите на неформалното образование и допълването на неговите методи. По-специално учителите посочиха, че са по-уверени в подхода към методи, които улесняват изразяването на емоции, тъй като разбират по-добре тяхната важност.

Освен това, да бъдеш част от общността на отдадени учители, да бъдеш с колеги, които се интересуват от методи за участие, включва учениците да учат по различен начин. Наистина като педагог, ангажиран с овластяването и включването на младите хора, участниците се позиционират.

По същия начин учителите свидетелстват за своето обучение от гледна точка на размисъл върху тяхната практика на преподаване. Динамиката в класната стая, новите идеи и фокусът върху учебния процес се преразглеждат чрез обучение.

29-те интервюирани отбелязват трансфера на тези знания в своята преподавателска практика в класната стая, по проекти/събития, по време на обучението на учители или с колеги. В класната стая това обучение ще бъде мобилизирано в услуга на преподаването на техния предмет, груповата динамика, ученето и взаимоотношенията с учениците. Да бъдат по-добре подготвени да управляват различни ситуации и да общуват по-лесно с колеги и ученици също за отбелязани.

Разбирането на неформалното образование и осъзнаването на неговото допълване се оценяват от 3.9/5 от учителите. Средно интервюираните оценяват на 3.8 /5 способността им да преподават с неформални методи на обучение и да могат да оценяват ученето на своите ученици. Тези цифри показват значителна разлика между учителите, които са запознати и вече са ангажирани с тези проблеми и практики, и учителите, които започват да ги разпитват.

28 от учителите ще споделят обучението си с колегите си, а 16 планират да използват научените методите веднага след обучението.

В заключение, това показва, че това обучение е позволило на учителите от четирите участващи държави да се възползват по-добре от тези методи, доказано от факта, че първоначално са използвали този метод, за да могат да го направят, като го следват: с други думи, след като учителите са успели сами да експериментират тези методи, те са успели да развият по-голяма информираност за добавената стойност, която неформалното образование може да донесе в официалното образование, за да могат да го прилагат в своите класни стаи на втори етап.

VI. От съвместно обучение в класната стая до устойчиво образование

Целта на този доклад е да постави под въпрос уменията, насочени и развити от учителите, и да инициира смесен педагогически подход, който да привлече учениците към училище.

В следващия раздел ще работим върху различни категории компетентности, определени от няколко изследователи и международни организации, които са насочени към проекта DROP IN. Тези компетенции се анализират по начин, който потвърждава полезността на този подход за учители и ученици.

A. Зад методите, които отразяват меките уменията и необходимостта от колективна интелигентност

Въз основа на методите и обратната връзка от учителите, няколко препратки към меки умения изострят нашето мислене. Изготвен е изчерпателен списък в рамките на въпросника за оценка на ефектите от обучението, което ни позволява да разберем този тип капацитет.

Ето списъка: адаптивност, отвореност, слушане, чувство за хумор, толерантност и уважение, креативност, медиация, гъвкавост, вербална комуникация, способност за обучение и работа в екип.

Меките умения са „меки“ компетенции, които са част от житейските умения, необходими за съвместния живот и работата в професионален екип.

Твърдите умения са явно доказуеми компетентности, технически или академични знания, придобити от дадено лице по време на неговото обучение в училище, университет или професионална кариера и които се доказват чрез получаване на дипломи, оценки, сертификати, степени, звания. Меките умения са компетентности, които не са нито знания, нито техническо ноу-хау. ОИСР* ги определя като „социални и емоционални умения“. Ученето чрез опит предлага активен и бърз подход за изграждане на релационни и поведенчески умения. Фокусиран върху учащия-актьор, то съчетава елементи на действие, размисъл, подкрепа и трансфер.

(Labadie, Crochu, 2018 <https://injep.fr/wp-content/uploads/2018/08/IAS16-renforcement-des-compe%CC%81tences.pdf>)

*ОИСР: Организация за икономическо сътрудничество и развитие

Тези меки умения ни позволяват да възпроизведем точно това, което се търси с мобилизираните методи, традиционното образование не счита ноу-хау и ние сме малко свикнали да мислим за това по отношение на ученето.

По време на италианското обучение учителите установиха, че уменията, най-мобилизирани от неформалното образование и неговите методи, са:

- комуникативни и междуличностни умения,
- организационни и управленски умения,
- лидерски умения,
- способността за решаване на проблеми,
- умения за работа в екип,
- когнитивни и интелектуални умения.

Защо и как методите на обучение влияят на тези меки умения?

За да разберем мобилизирането на меки умения чрез практикуване на методи и по този начин

позицията на посредника, целяща да съпътства неформалното обучение, ние споделяме с вас нашите размисления между най-споменатите меки умения „в контекста“ и направената връзката с определени методи.

Устна комуникация се изисква в дейностите, тъй като става въпрос за изразяване на нечи мисли и тяхното разбиране за другите. Учениците също така ще създадат общ език, свързан с урока, за да могат да се разбират и да отговарят на учебните цели. Използването на тези методи включва по-хоризонтална комуникация между ученици и учител.

Пример: *The World Café* (Световното кафене) изисква подгрупите да изразят и запишат всички свои знания и мисли и след това да предадат своя лист хартия на друг. Комуникацията в рамките на подгрупата (социално-когнитивният конфликт е привилегирован между връстници и 4 души) е от съществено значение, за да се разкрие отражението и неговата яснота, необходима, за да може да се обработи на хартия.

Работата в екип е стълб на неформалното образование в смисъл на мислене и постигане на целта заедно. Наблюдават се различни стратегии между взаимодействие и сътрудничество и самопознанието е преобладаващо за разбирателство, изразяване на себе си, разбиране на себе си и „свързване“ с другите. Нещо повече, класната група ще се оказва позиционирана като орган със силата да прави предложения или дори да взема решения, тези статуси са резултат от работата в „екип за сътрудничество“.

Пример: *Think Tank* е метод, базиращ се на идеи от групата, основана от фазата на създаване, добавена към състезателната постановка и засилваща динамиката на работата в екип.

Толерантност и уважение са две ценности, които са необходими, за да се приеме многообразието на мненията, за да се обогати собственото мислене. За някои дейности целта е да се насърчат хората да изразят различията си, за да разберат многообразието на групата по грижовен и разбиращ начин.

Пример: *Abigail- Alligator River* (Река Абигейл – Алигатор) прави уникалността и сложността на нашите механизми за преценка очевидни. По време на компромисния етап в подгрупата се търсят толерантност и уважение към различните решения.

Слушането изразява обмислянето на думите на другия, за да осъзнае различни перспективи на мисълта и да обогати собственото си отражение.

Примери: По време на метода *Think Tank*, колкото повече екипът слуша всеки свой член, толкова повече идеи се появяват. По време на Ученето заедно, слушането на отговорите на всяка група ще помогне да се консолидират знанията им за отговорите.

Адаптивност и гъвкавост са призовани да адаптират педагогическото съдържание към метода на участието предварително и след това по време на сесията към динамиката на класната група, към генерираното отражение и към постигането на целите. За учениците ще е необходимо да се адаптират към останалите ученици, които съставляват тяхната група, към правилата на дейността и да поемат отговорност за научаването за съвместно конструиране.

Откритостта е в смисъл на отвореност към други начини на правене, мислене и учене е обща цел на неформалното образование. Става дума обаче за това да се направи явно разнообразието и да се обсъждат идеи, така че конструктивното обучение да може да произтича от него и да доведе до отвореност. Близостта до многообразието понякога е само синоним на валидирана преценка.

Способността за учене чрез правене, експериментиране е в основата на проекта DROP IN за насърчаване на задържането в училище чрез развитие на способността за учене. Чрез рефлексивен опит, чрез социално-когнитивен конфликт, чрез интроспективна рефлексия, но също и чрез игра, целта е да се научат знанията, насочени към училищната програма.

Медиацията, във връзка с устната комуникация, тази способност определя търсенето на

конструктивно съгласие чрез изразяване на различни страни. В методите за генериране на идеи е необходимо да се даде приоритет и да се постигне съгласие относно колективните отговори. Следователно медиацията се изисква на този етап на „постигане на споразумение“.

Творчество и чувство за хумор е важно да се назоват, защото те оставят място за удоволствието да размишляват и да се учат, да бъдат актьори в процеса в различни форми.

По по-глобален начин предложените методи имат за цел да развият способностите на груповата класа за колективна интелигентност. Допълвайки система, традиционно базирана на индивидуални усилия и учене, неформалното образование се основава на принципите на колективната интелигентност, включваща размисъл и критично мислене на всеки индивид.

Проектът за колективна интелигентност специално оценява многообразието от знания, умения и идеи, намерени в общността, и организира това многообразие в творчески и продуктивен диалог (P. Levy 1999).

Колективният интелект определя рефлексивното производство, създадено по време на взаимодействието между индивидите. Това е $1 + 1 = 3$, тъй като към сумата от двама души се добавя богатството на тяхното взаимодействие.

Следните условия за необходими за формирането на колективна интелигентност:

- малка доброволна група;
- създаването на общ език, който да се разбира ефективно;
- плавна връзка между индивидите;
- и ясни цели за определяне на контекста за съвместно размишление.

За да обясните динамиката на компанията, ви съветваме да гледате видеоклипа на Франсоа Таддей „Обучение в 21 век“: <https://www.youtube.com/watch?v=BhunNczVNaA&feature=youtu.be> (френско видео с английски субтитри).

По този начин методите DROP IN имат за цел да засилят динамиката на колективното обучение и значението на вербалната комуникация в тази перспектива за развитие на капацитета за колективна интелигентност на класната група.

Б. Компетенции за целите на устойчивото развитие, обучение на утрешните активни граждани
В рамките на работата на ЮНЕСКО върху основните компетенции за устойчивост за постигане на глобални цели за устойчиво развитие, намираме мощно вдъхновение, повтарящо работата на DROP IN. Всъщност основните компетенции за устойчивост целят способността както на учителите, така и на учениците да рефлектират върху случващото се около тях и да мислят за това, което правят, за да променят средата си. Тази перспектива за овластяване повтаря желанния подход на DROP IN за учители, които се застъпват за образование за всички и обучение през целия живот, и за ученици, които участват в тяхното обучение и тяхната среда. Компетентностите за устойчивост включват когнитивни, афективни и мотивационни елементи и по този начин са резултат от взаимодействието на знания, способности и умения, мотивации и афективни разположения. Компетенциите не могат да бъдат преподавани, но трябва да бъдат придобити от самите обучаеми. Те се придобиват чрез действие, информирани чрез опит и размисъл (ЮНЕСКО, 2015; Weinert, 2001).

Основните компетенции на ЮНЕСКО за устойчивост включват следното:

- Компетентност в системния анализ: способността да се разпознават и разбират взаимоотношенията, да се анализират сложни системи, да се разбира как системите се вписват в различни области в различен мащаб и да се разглеждат елементи на несигурност.

-
- **Предвидима компетентност:** способността да се разберат и оценят множество възможни, вероятни и желани бъдещи, да се формират собствени виждания за бъдещето, да се приложи принципът на предпазливостта, да се оценят последствията от действията и да се вземат предвид рисковете и промените.
 - **Нормативна компетентност:** способността да се разберат и анализират нормите и ценностите, които са в основата на собствените действия, и да се договарят относителни стойности за устойчивост, принципи, цели и цели в контекста на конфликти на интереси и компромиси, несигурни знания и противоречия.
 - **Стратегическа компетентност:** способността за колективно проектиране и изпълнение на иновативни действия, които повишават устойчивостта на местно ниво и извън него.
 - **Компетентност за сътрудничество:** способността да се учим от другите, да разбираме и уважаваме нуждите, възгледите и действията на другите (съпричастност), да разбираме, да се свързваме и да обръщаме внимание на другите (емпатично лидерство), да намаляваме конфликта в групата и да улесняваме сътрудничеството и решаване на проблеми с участието.
 - **Умения за критично мислене:** способността да поставяте под въпрос нормите, практиките и мненията, да размишлявате върху собствените ценности, възприятия и действия и да заемате позиция в дискурса за устойчивост.
 - **Компетентност за самопознание:** способността да рефлектира върху собствената си роля в местната общност и обществото (глобалната общност), да оценява постоянно собствените си действия и да задълбочава мотивацията си и да контролира чувствата и желанията си.
 - **Интегрирана компетентност за решаване на проблеми:** цялостната способност за прилагане на различни рамки към сложни проблеми на устойчивостта и за проектиране на жизнеспособни, приобщаващи и справедливи възможности за тяхното решаване, насърчавайки устойчивото развитие, чрез комбиниране на гореспоменатите компетенции.

Няколко от твърденията на ЮНЕСКО по този въпрос изглеждат важни за нас, за да споменем, за да отразим нашето възприятие за отпадане от училище:

- „Хората трябва да се научат да разбират сложния свят, в който живеят. Те трябва да могат да си сътрудничат, да изразяват себе си и да действат за положителни промени (ЮНЕСКО, 2015). С една дума, да бъдат „граждани на устойчивостта“ (Wals, 2015 ; Wals and Lenglet, 2016).»
- „Основните компетенции по устойчивост са тези, които гражданите по устойчивост са особено необходими за справяне с днешните сложни предизвикателства.»
- „Преподавателите, използващи тази рамка, се насърчават да се запитат какви основни умения учебните дейности, които те прилагат, улесняват придобиването на знания.»

Една от целите на ЮНЕСКО за устойчиво развитие за 2030 г. е „качествено образование“, образование, което трябва да отдава първо място на комбинация от образование и учене (когнитивно, социално-емоционално и поведенческо). Това напомня на категоризацията на методите, предложени в Educ'Action! Всъщност тези методи са в услуга на когнитивното преподаване, само разбиране (емоции, стрес, ориентация...) и поведение, благоприятно за съвместна работа, което означава да правите и да живеете заедно.

Следователно понятията изглеждат подобни. Така че за ...

→ Компетентност при системен анализ: по време на обучението обменяхме сложната ситуация на преподаване, като поставихме под въпрос механизмите за борба с отпадането, влиянието на ръководството и колегите и силата/желанието/знанията на ниво учител. Този системен анализ на борбата срещу отпадането е конкретен пример, който демонстрира многобройните възможни стратегии, височината на залозите и елементите на несигурност.

По-специално сред методите, мобилизирани по време на обучението, някои от тях имаха възможност да разсъждават върху взаимоотношенията в различен мащаб, по-специално с цел по-добро разбиране на учениците и да им позволят да разберат по-добре себе си.

Методът на Абигейл например ни позволи да направим подробен разказ за изразяването на лични преценки пред нейната група от връстници. По този начин разбирането на нейните взаимоотношения и произхода на нейната ценностна система е отвор за системен анализ. Методът „Въртележка на професиите“ позволява на човек да мисли за своята ориентация и мотивация да учи от различни възгледи.

- Умения за предвиждане: метод като Think Tank улеснява появата на творчески идеи, да мислиш с другите „по различен начин“. Използвайки този метод, предизвикателството е да се мисли за проблема, който да бъде представен на учениците, и да се даде свобода на творческата им способност.
- Нормативна компетентност: метод като Абигейл се използва изрично за справяне с развитието на нашите собствени и чужди механизми за преценка, както близо, така и далеч.
- Стратегическа компетентност: метод като 6-те шапки ни позволява да оценим опис на арматурата, след това да разработим конкретно предложение и след това да вземем решение. Този тип процес предполага, че учениците имат достъп до информация и че те наистина имат силата да решават и действат.
- Компетентност за сътрудничество: метод като World-cafe ни позволява да измерим добавената стойност на мисленето заедно, споделяйки своите знания и учене от себе си и за колектива.
- Умения за критично мислене: метод като „Учение заедно“ ни позволява да поставяме под съмнение знанието, това е първата стъпка при поставянето му под въпрос, търсенето на отговорите и участието във формирането на знания.
- Компетентност за самопознание: метод като Въртележката на професиите се използва за мислене за бъдещето - къде? Да правя какво? Какво означава това за мен?
- Компетентност при интегрирано решаване на проблеми: Световно кафене/учене заедно/ Abigail /6 шапки/Think Tank са методи, които позволяват достъп до различните перспективи на другите, вземането им в предвид при изграждането на решения + творческа поява за някои методи + приоритизиране в други за колективно решени решения.

Компетентност при интегрирано решаване на проблеми: Световно кафене/учене заедно / Abigail / 6 шапки / Think Tank са методи, които позволяват достъп до различните перспективи на другите, за да ги вземе предвид при изграждането на решения + творческа поява за някои методи + приоритизиране в други за колективно решени решения.

VII- Възходът в уменията

На първо място, има две нива на анализ и размисъл: еволюцията на уменията за учители и за ученици.

Екипът на DROP IN предлага да се съсредоточи върху четири вида умения:

- използването на неформално образование в преподаването
- умения за изразяване и комуникация (само изразяване и слушане),
- умения за съвместно и кооперативно обучение (учене с и от другите),
- и развитието на критично мислене (оценка).

За да се уточнят тези четири вида компетентности, три референтни рамки се допълват взаимно: компетентностите, формулирани от ЮНЕСКО като съществени за устойчивостта, психо социалните компетентности на СЗО (Световната здравна организация) и меките умения, оценени във въпросника за учителите.

Таблицата по-долу показва определените четири вида умения чрез препратка към трите референтни системи:

Компетенции, по които е работил проектът DROP IN	Анализиране на обучението въз основа на „Основните компетенции за устойчиво развитие“ https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000247507	Психо-социални компетенции на СЗО:	Меки умения
Използването на неформално образование в образованието: - Създаване на динамична и	Компетентност за самопознание: способността да рефлектира върху собствената си роля в местната общност и общество (на глобалната общност), да оценява постоянно собствените си действия и да задълбочава мотивацията си и да контролира чувствата и желанията си. Предвидима компетентност: способността да се разберат и оценят множество възможни, вероятни и желани бъдещи позиции, да се формират собствени виждания за бъдещето, да се приложи принципът на предпазливостта, да се оценят последствията от действията и да се вземат в предвид рисковете и промените.	Самосъзнание/ Емпатия към другите Управление на стреса/ Емоционално управление	Адаптивност Слушане Толерантност и уважение Творчество и креативност

Комуникация и себеизразяване		Знания за ефективно общуване Квалификация в междуличностните отношения	Медиация Устна комуникация
Умения за съвместно обучение	Компетентност за сътрудничество: способността да се учим от другите, да разбираме и уважаваме нуждите, възгледите, действията на другите (съпричастност), да разбираме, да се свързваме и да обръщаме внимание на другите (емпатично лидерство), да намаляваме конфликта в групата и да улесняваме сътрудничеството и участието в решаването на проблеми.	Решаване на проблеми/Умения за вземане на решения	Откритост Способност за учене Екипна работа
Развитие на критично мислене	<p>Умения за критично мислене: способността да поставяте под въпрос нормите, практиките и мненията, да размишлявате върху собствените ценности, възприятие и действие и да заемате позиция в дискурса за устойчивост.</p> <p>Нормативна компетентност: способността да се разбират и анализират нормите и ценностите, които са в основата на собствените действия и да се договарят стойности, принципи, цели за устойчивост в контекста на конфликти и интереси и компромиси, несигурни знания и противоречия.</p> <p>Стратегическа компетентност: способността за колективно проектиране и изпълнение на иновативни действия, които повишават устойчивостта на местно ниво и извън него.</p> <p>Компетентност в системния анализ: способността да се разпространяват и разбират взаимоотношения, да се анализират сложни системи, да се разбира как системите се вписват в различни области в различен мащаб и да се разглеждат елементи на несигурност.</p>	Критично/ творческо мислене	

Сега става въпрос за отчитане на нарастването на уменията, търсени по време на създадените курсове за обучение. По този начин ние посочваме за всеки блок от компетенции какво е насочено на практика и показваме конструктивния обмен, разрешен в обучението чрез експериментиране на методи и качество на споделените размисли.

Използването на неформалното образование в услугата на образованието:

Какво конкретно се поставя под съмнение в практиката на учителите:

Създаването на групов среда и динамика на учащите изисква предлагане на дейности за самопознание и познание на другите, за да се улесни „Живеенето заедно“ на групата в класната стая. Изразяването на мотивацията, емоциите и чувствата на човек в безопасна и улесняваща среда помага да се засили благосъстоянието на всеки индивид в класната стая. Изслушването на мислите и чувствата на другите улеснява съпричастността и разбирането на учениците за многообразието.

Динамиката се пречупва от последователността на дейностите и допълняемостта на методите.

Адаптирането на методите в преподаване е под формата на панел от разнообразни дейности, които се допълват, за да отговорят на учебните предпочитания на всеки ученик и да улеснят учебния процес. Учебната среда се основава на когнитивната (преподаваните знания), но също така и на мотивационната (смисъла на обучението), социално-когнитивната (групов динамика и комфорт) и мета-когнитивната (оценка на обучението). В тази перспектива допълващият характер на методите ще се фокусира върху една ос и ще търси стимулиращ ритъм в педагогическата сесия.

За учениците:

В основата на целевите компетенции е разбирането за себе си и другите от гледна точка на учебните процеси и стилове и съвместния живот с нашето разнообразие от мисли и поведения.

Какво беше обсъдено по време на обучението:

Докато целта беше да се експериментира с методите, за да се улесни тяхната ремобилизация, времената за разбор, за да се обмисли прилагането на методите за всеки от тях, имаше отделено време за въпроси, което позволяваше на всеки човек да мисли как и защо да използват методите.

Умения за изразяване и комуникация:

Какво конкретно се поставя под съмнение в практиката на учителите:

Вертикалната и хоризонталната комуникация е адаптиране на времената за споделяне на знания чрез нейното представяне (вертикалност) и други за обмен, за да се позволи процесът на придобиване и закрепване на знания. За учениците това е също така да знаят как да споделят знания и да знаят как да слушат, за да учат.

Ролята за улесняване на конструктивния обмен между учащите се конкретизира от формата (подгрупа, методи ...) и от предложената медиация.

По-конкретно, ролята на посредника е да създава пространства за разрешаване на конфликти, да изразява мнения и чувства.

Какво беше обсъдено по време на обучението:

Дейността на Think Tank беше насочена към изразяване на емоции в услуга на задържане в училище, тя беше за улесняване на появата на идеите на всеки човек и за мислене за това как да се даде пространство и да се улесни изразяването на мисли и емоции в класа. В примера на тази дейност възникващите идеи на двата екипа трябва да се разглеждат „хоризонтално“, за да се гарантира, че ученето е закрепено. Фактът, че има два екипа, че времето за работа е темпово и че комбинацията от появата на идея и след това реализацията на избрана идея

засилва осъзнаването на ефективната комуникация.

Умения за съвместно и кооперативно обучение:

Какво конкретно се поставя под съмнение в практиката на учителите:

Обмислянето на Другия при изграждането на нечие отражение е основният залог, за да си сътрудничим, необходимо е всеки да осъзнае добавената стойност на другия в своя учебен процес. По този начин предизвикателството е да се подчертаят силните страни на всеки ученик, да се осигури изразяването на всеки и да се придружи процесът на „мислене и правене заедно“. За да се улесни колективната интелигентност, общи условия, общ език и малка група са необходими условия.

Колективният избор и вземането на решения са конкретна точка, която трябва да бъде подкрепена, особено при разграничаването между съвместна или кооперативна дейност. За да се предотвратят групови механизми с неравно третиране на речта и вземането на решения, методите придружават учениците в етапите на изразяване, избор и вземане на решения. В случай на конфликт тези етапи са от съществено значение.

Какво беше обсъдено в обучението:

Приемайки нюансите между съвместната и кооперативната дейност, става въпрос за разграничаване на условията и интереса на избора на методи. Кооперативните методи предполагат взаимозависимост в групата и оценката ще бъде колективна. В този случай, да се научим да разглеждаме Другия, неговите размисли и поведение ще са необходими, за да се учим заедно и да създаваме неща, които не могат да се правят сами.

Развитието на критично мислене:

Какво конкретно се поставя под съмнение в практиката на учителите:

Анализът и решаването на проблеми на сложни ситуации с човешко измерение искат да бъдат подхранени чрез методи за конфликт на мнения. Позицията на учителя като посредник придружава постоянно разпитване за изграждане на знания.

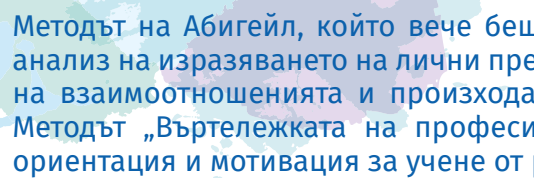
Подставянето под въпрос на нормата както за учителите, така и за учениците има за цел да приеме разликата и да се стреми да я разбере, а не просто да я съди. Става въпрос да се научим да разбираме собствената си ценностна система и да се опитваме да разберем тази на другите. За тази цел правилата на групата трябва да са изрични и групата е отговорна за тях. Оспорването на конвенционалните правила подхранва този капацитет. Предпочитат се упражнения за разбиране влиянието на медиите или натиска от страна на връстници.

Креативното мислене има за цел да изследва възможни алтернативи чрез появата на идеи, които възникват от разбирането на проблема и креативността на индивида и/или групата. Творческото мислене помага да се реагира адаптивно и гъвкаво на ежедневните ситуации. По този начин методите за възникване на идеи са обучение по адаптивност.

Какво беше обсъдено в обучението:

По време на обучението обменяхме сложната ситуация на преподаване, като поставихме под въпрос механизмите за борба с отпадането от училище, влиянието на ръководството и колегите и силата/желанието/знанията на ниво учител. Този системен анализ на борбата срещу отпадането е конкретен пример, който демонстрира многобройните възможни стратегии, височината на залозите и елементите на несигурност.

Сред методите, мобилизирани по време на обучението, някои от тях имаха възможност да разсъждават върху взаимоотношенията в различен мащаб, по-специално за по-добро разбиране на учениците и да им позволят да разберат по-добре себе си.

Методът на Абигейл, който вече беше споменат например, ни позволи да направим подробен анализ на изразяването на лични преценки пред собствената си група от връстници. Разбирането на взаимоотношенията и произхода на ценностната система е отваряне за системен анализ. Методът „Въртележката на професиите“ например позволява на човек да мисли за своята ориентация и мотивация за учене от различни възгледи.

Заклучение

Този доклад представи основното действие на проекта DROP IN, борбата срещу ранното напускане на училище и по-специално проведените обучение за преподаване на неформални методи в класната стая.

Преподаватели от четирите партньорски страни, Франция, Италия, Латвия и България, бяха обучени като цяло за улесняване (позицията на посредника...) и за съвместни и кооперативни методи чрез конкретни техники от неформалното образование. Общото между всички тези техники е, че могат да бъдат използвани повторно в преподавателската си работа.

Чрез проведения анализ на приложените практики и обучение успяхме да установим, че чрез иновативен подход и пресечната точка между неформалния и формален метод на преподаване съблязва и отговаря на очакванията на учителите.

Те потвърждават, че тази пресечна точка и тези методи насърчават както активното участие на всички целеви групи, така и развитието на умения.

Този доклад ни даде възможност да анализираме първата стъпка в този процес: придобиването на умения от учителите чрез обучението по проекта DROP IN. Този анализ също ни накара да обмислим създаването на пространство за обмен и размисъл между учителите, около техниките за неформално образование и позицията на посредника, отразяващи реален интерес и силно присвояване, което ни позволява да се задълбочим в използването на всяка от тези техники в класната стая.

Въпросът за приемствеността на процеса беше разгледан и се оказа гарантиран, като учителите бяха мотивирани да продължат различните етапи от проекта, от експерименти с ученици в класната стая до оценка, за да се определи дали методите на неформалното образование имат място в училището околната среда и дали ползата, която те носят, води до задържане на учениците в училище.

Компетенциите, свързани с глобалното образование, са част от най-модерните учебни програми за университетско обучение на учители. Заинтересованите страни по проекта DROP IN се стремят да могат да свържат развитите способности на обучени учители с тази по-широка перспектива на „преподаване на знания“.

Резултатите от този доклад са много положителни и обещаващи за солидно продължение на този иновативен проект по отношение на придобиването на умения на учителите и намаляването на процента на отпадане сред учениците.

Източници

Link to official document on life skills

https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/63552/WHO_MNH_PSF_93.7A_Rev.2.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Labadie, Crochu, 2018 <https://injep.fr/wp-content/uploads/2018/08/IAS16-renforcement-des-compe%CC%81tences.pdf>

Wals, 2015; Wals and Lenglet, 2016).

www.drop-in.eu

pistes solidaires

CENTRO SVILUPPO
CREATIVO
DANILO DOLCI

Съфинансиран от програма
„Еразъм+“
на Европейския съюз

Подкрепата на Европейската комисия за изготвянето на настоящата публикация не представлява одобрение на съдържанието, което отразява гледните точки само на авторите и не може да се търси отговорност от Комисията за всяка употреба, която може да бъде използвана за информацията, съдържаща се в нея.